



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 768²

Κυριακὴ τῶν Βαΐων (Ἰω. 12,1-18)
28 Ἀπριλίου 2013 πρωὶ (2001)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πρακτικὰ διδάγματα

«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ» (Ἰω. 12,13)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε μεγάλη ἑορτὴ, δεσποτικὴ ἑορτὴ, ἡ **Βαϊοφόρος**. Ὁ λαὸς τῶν Ἱεροσολύμων βγήκαν ἔξω, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸ Χριστό. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους βάρια καὶ κλαδιὰ ἐλιᾶς. Ἔστρωναν στὸ δρόμο τὰ ρούχα τους, νὰ πατήσῃ ὁ Χριστός. Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ φώναζαν «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος...» (Ἰω. 12,13). Ἔτσι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ὑποδέχθηκε τὸ Χριστό.

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰς **ὑποδοχὰς** βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων. Ἡ Ἀθήνα, ἡ Ῥώμη, ἡ Κωνσταντινούπολι πολλὰς φορές ὑποδέχθηκαν νικητὰς καὶ θριαμβευτὰς ὕστερα ἀπὸ νικηφόρους πολέμους. Ἄλλ' ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποδοχὰς εἶνε πολὺ μικρὰς μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ θριαμβευτικὴ εἴσοδο τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Οἱ **λεπτομέρειες** διδάσκουν. Καὶ ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες τῆς σημερινῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου θὰ ἤθελα, ἀγαπητοί μου, νὰ προσέξετε μερικὲς.

● Καὶ πρῶτα ἄς ρωτήσουμε: **Πὼς εἰσῆλθε ὁ Χριστὸς στὰ Ἱεροσόλυμα;** Οἱ νικηταί, ποὺ ἀναφέραμε, κάθονταν πάνω σὲ ἄλογα ὑπερήφανα καὶ χρυσοστολισμένα ἢ σὲ ἄμαξες πολυτελέστατες. Κάποιος μάλιστα, γιὰ νὰ φανῆ πιὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διέταξε, τὸ ἅμαξι του νὰ τὸ σέρνουν λιοντάρια· φανταστήτε τί τρόμος! Καὶ ἄλλοι κάθησαν ἐπάνω σὲ ἐλέφαντες ἢ ἄλλα ἄγρια θηρία.

Κοιτάξετε τώρα τὴ διαφορά. Ὁ Χριστὸς μας εἶνε ὁ ποιητὴς καὶ βασιλιάς τοῦ παντός. Εἶνε, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας, «ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ» (δοξ. ἐστ. Ἱγναπιανῆς). Καὶ ὅμως συγκαταβαίνει, ταπεινώνεται τόσο, ὥστε ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα διαλέγει ἓνα «πῶλον ὄνου», ἓνα **γαϊδουράκι** (ἐ.ἀ.

12,15). Ἐπάνω στὴ ράχη ἑνὸς τέτοιου ζώου κάθεται ὁ Χριστός. Καὶ μᾶς διδάσκει μὲ τὸ παράδειγμά του, ὅτι πρέπει **νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ** στὸν κόσμον αὐτόν.

Διδάσκει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ γαϊδουράκι, ὅπως λένε οἱ πατέρες, σημαίνει τὸ ἄλογον μέρος τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου. Σημαίνει τὴν **ἀγριότητα** καὶ τὸ **πεῖσμα**, τὸ πεισματάρικο «γαϊδουράκι» ποὺ κάθε ἄνθρωπος ἔχει μέσα του καὶ δὲν θέλει νὰ ὑποταχθῆ στὸ Θεό.

Σημαίνει ἀκόμη, κατὰ τοὺς πατέρας, τὰ **εἰδωλολατρικὰ ἔθνη**, ποὺ ἦταν βυθισμένα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς πλάνης καὶ ποὺ τὰ πάθη τους τοὺς εἶχαν καταστήσει κατώτερους κι ἀπὸ τὰ τετράποδα. Γι' αὐτοὺς εἶπε καὶ ὁ Δαυὶδ· «Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυμβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς», δηλαδή· ὁ ἄνθρωπος δὲν συνειδητοποίησε τὴν τιμητικὴν του θέσιν, συναριθμήθηκε μὲ τὰ ἀνόητα ζῶα καὶ ἔγινε ὁμοιος μ' αὐτὰ (Ψαλμ. 48,13).

Τὸ γαϊδουράκι, μόλις κατάλαβε ὅτι τὸ ζητᾷ ὁ Χριστός, μὲ προθυμία δέχθηκε ἐπάνω του τὸν Κύριο· γιὰ τὸ καὶ **τὰ ζῶα κάτι αἰσθάνονται**.

Ἔνας φίλος μου ἱεροκήρυκας μοῦ ἔλεγε τὸ ἐξῆς. Κάποτε περιοδεύοντας ἔφτασε κουρασμένος σ' ἓνα χωριό. Πῆγε στὴν πλατεῖα νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔδειξαν μεγάλη προθυμία ν' ἀκούσουν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ξαφνικὰ ἔρχεται καὶ σταματᾷ ἀπὸ κάτω ἓνα **πουλαράκι** καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του. Ὁσὴ ὥρα μιλοῦσε ὁ ἱεροκήρυκας, αὐτὸ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του. Αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση. Καὶ ὁ ἱεροκήρυκας εἶπε· Ἦρθα στὸ χωριό σας, κ' ἐσεῖς ποὺ ἔχετε αὐτιά, ἐσεῖς ποὺ ἔχετε λογικὸ, ἐσεῖς ποὺ ἀκούσατε τὴν καμπάνα νὰ χτυπᾷ, δὲν ἤρθατε· τὸ γαϊδουράκι αὐτὸ ἄφησε τὴ μάνα του, ἄφησε τὸ χορτάρι του, καὶ ἤρθε καὶ στάθηκε ἐδῶ...

Νά λοιπόν τί μᾶς διδάσκει τὸ γαϊδουράκι. Σὰν νὰ ἔχη φωνὴ μᾶς φωνάζει· **Ταπεινωθῆτε**, ὅπως ταπεινώθηκε ὁ Χριστός· κι ὅπως ἐγὼ πρόθυμα ἔφερα στὴ ράχη μου τὸ Χριστό, κ' ἐσεῖς νὰ **ὑποταχθῆτε** στὸ χρηστὸ ζυγὸ του ποὺ ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ ζωώδη πάθη.

● Ἄλλὰ τὸ Εὐαγγέλιο ἀναφέρει καὶ κάτι ἄλλο. Κρατοῦσαν, λέει, **«βαΐα»** (ἔ.ἀ. 12,13).

Τὰ βαΐα τὰ κρατοῦσαν ὅταν ἤθελαν νὰ ὑποδεχθοῦν ἕνα νικητὴ. Τὰ βαΐα ἦταν, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, **«τὰ τῆς νίκης σύμβολα»**.

Ἄλλὰ γιατί νὰ ὑποδεχθοῦν μὲ βαΐα τὸ Χριστό; Ἄπὸ ποιὸν πόλεμο ἦρθε; Ποιὸν νίκησε; Δὲν ἔχετε αὐτιά; Σὰν χθὲς ὁ Χριστὸς πολέμησε καὶ νίκησε ἐκεῖνον ποὺ τρέμει ὁ κόσμος ὅλος. **Νίκησε τὸ χάρο**. Χθὲς Σάββατο πῆγε στὰ μνήματα καὶ εἶπε· **«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω»** (ἔ.ἀ. 11,43). Καὶ ὁ Λάζαρος βγήκε ὀλοζώντανος ἀπὸ τὸν τάφο. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο θαῦμα. Γι' αὐτὸ κρατοῦν τὰ βαΐα καὶ λένε· Χαίρε, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου! Καὶ νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι, ὅπως στὸ Λάζαρο, ἔτσι πάλι θὰ σταθῆ ὁ Χριστός μας στὰ μνήματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων καὶ θ' ἀκουστῆ ἡ φωνή· **Νεκροί, ἀναστηθῆτε!** Καὶ οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν.

Αὐτὴ τὴ σημασία ἔχουν τὰ βαΐα.

● Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βαΐα μερικοὶ ἔκοψαν **κλαδιά ἐλιᾶς**. Γιατί κρατοῦσαν κλαδιά ἐλιᾶς;

Ἄν διαβάσετε ἀγία Γραφή, θὰ δῆτε ὅτι, ὅταν ὁ Νῶε ἀνοιξε τὸ παράθυρο τῆς κιβωτοῦ καὶ ἔστειλε τὸ περιστέρι, αὐτὸ πέταξε, ἀλλὰ παντοῦ συνάντησε πτώματα, καὶ γύρισε πίσω. Ὅταν ὅμως τὸ ἔστειλε γιὰ δευτέρη φορά, τὰ νερὰ εἶχαν χαμηλώσει καὶ εἶχαν φανῆ τὰ δέντρα. Τότε τὸ περιστέρι ἔκοψε ἕνα κλαδάκι ἀπὸ ἐλιά, καὶ τὸ ἔφερε μὲ τὸ ράμφος του (βλ. Γέν. 8,11). Καὶ ὁ Νῶε δόξασε τὸ Θεό. Εἶνε δηλαδὴ ἡ ἐλιά **σύμβολο χαρᾶς καὶ εἰρήνης**.

Καὶ ὁ ὄχλος, λοιπόν, κρατοῦσε ἐλιά στὰ χέρια του, γιὰ νὰ πῆ· Χριστέ, σὺ μόνο εἶσαι ὁ **Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης**. Πέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, καὶ ὁ κόσμος σήμερα τίποτε ἄλλο δὲν διψᾷ τόσο ὅσο τὴν εἰρήνη. Τὴν εἰρήνη δός μας, Χριστέ· τὴν παγκόσμια εἰρήνη. **«Ἐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου»**, εὐχεται ἡ Ἐκκλησία μας.

● Κάτι ἀκόμη. Εἶδαμε, ὅτι ὁ ἀπλοϊκὸς λαὸς ἔβγαζε τὰ ροῦχα του καὶ τὰ ἄπλωνε κάτω, σὰν τάπητα, γιὰ νὰ πατήση ἐπάνω ὁ Χριστὸς μας. Ἄλλὰ τί σημαίνουν τὰ **ροῦχα**, τὰ **«ἱμάτια»**, ποὺ ἀναφέρουν τὰ εὐαγγέλια γιὰ τὴ σημερινὴ ἐορτή; (Ματθ. 21,8· Μάρκ. 11,8· Λουκ. 19,36).

Δὲν τὸ λέω ἐγὼ, ὁ ἀπόστολος τὸ λέει. Διαβάστε πρὸς Κολασσαεῖς (3,9)· **«Ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον...», γδυθῆτε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπο**, καὶ ἐνδυθῆτε τὸ νέο. Ἔχετε κ' ἐσὺ νὰ βγάλῃς ἕνα ροῦχο. Ὅλοι μας ἔχουμε νὰ βγάλουμε ἕνα ροῦχο. Τὰ λερωμένα σου τὰ βγάζεις καὶ τὰ βάζεις νὰ πλυθοῦν. Ἄλλὰ ἔχεις κ' ἕνα ροῦχο ποὺ μένει ἐπὶ μέρες καὶ χρόνια βρωμερὸ καὶ ἀκάθαρο. Ἔλα, σὲ καλεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἔλα νὰ τὸ βγάλῃς καὶ νὰ τὸ πλύνῃς στὸ πλυντήριο. Γιατί ἂν δὲν βγάλῃς τὸ πουκάμισο αὐτὸ τῆς κολάσεως (τῆς μοιχείας, τῆς πορνείας, τῆς ψευτιάς, τῆς ἀτιμίας κ.τ.λ.), Χριστιανὸς δὲν εἶσαι. Καὶ θ' ἀκούσουμε τὴ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως στὴ θεία λειτουργία· **«Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλουία»**. Ὅσοι, λέει, πιστέψατε στὸ Χριστό, **βγάλατε τὸ πουκάμισο τῆς ἀμαρτίας** καὶ φορέσατε τὴ λαμπρὴ στολή, τὸ ἐνδυματῶν πριγκίπων, ποὺ δίνει ὁ Χριστὸς σὲ κάθε ψυχὴ ποὺ τὸν πιστεύει καὶ τὸν ἀκολουθεῖ.

* * *

● Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Ἀφήνω τὰ ροῦχα ποὺ ἔστρωναν, ἀφήνω τὰ βαΐα, ἀφήνω τὰ κλαδιά τῆς ἐλιᾶς, ἀφήνω τὸ πουλαράκι, κι ἀκούω—ὦ τί ἀκούω—μουσική! Τί μουσική εἶνε αὐτή; Εἶνε τὰ **«Ἰωσαννά...»** (Ψαλμ. 12,13). Ποιοὶ ψάλλουν; Τὰ ἄθῳα παιδάκια. Αὐτὰ ἦταν πιὸ κοντὰ στὸ Χριστό. Σὰν ἀηδόνια τοῦ οὐρανοῦ τραγουδοῦσαν **«Ἰωσαννά...»**. Τ' ἄκουσαν οἱ ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ καὶ χάρηκαν. Τ' ἄκουσε καὶ ὁ διάβολος καὶ πικράθηκε· κ' ἔβαλε τὰ ὄργανά του, τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους, νὰ ἐμποδίσουν τὰ παιδιὰ ποὺ φώναζαν **«Ἰωσαννά...»**. Σὰν τοὺς ἀπίστους πατεράδες σήμερα, ποὺ κυνηγοῦν τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ μὴν πηγαίνουν στὰ κατηχητικὰ σχολεῖα, ἔτσι κι αὐτοὶ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἤθελαν νὰ σταματήσουν τὰ παιδιὰ. Ἄλλ' ὁ Χριστὸς τί τοὺς εἶπε· Κι ἂν ἀκόμη τὰ παιδιὰ σιωπήσουν, κι ἂν ἀκόμη ὄλοι οἱ ἄνθρωποι σιωπήσουν, κι ἂν βουβαθῆ ὁ κόσμος, οἱ πέτρες ποὺ πατᾶμε κι αὐτὲς ἀκόμα θὰ φωνάξουν (βλ. Λουκ. 19,40).

Δὲν ἔχει ἀνάγκη, ἀδελφοί μου, ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια ὁ Χριστὸς. Κι ἂν ἐμεῖς φύγουμε κι ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησίες, κι ἂν ἐμεῖς τὸν ἀρνηθοῦμε, οἱ οὐράνιες σφαῖρες καὶ τὰ ἀμέτρητα ἄστρα, τὰ λουλούδια καὶ οἱ θάλασσες καὶ οἱ ἄβυσσοι καὶ οἱ τάφοι θὰ φωνάξουν· **«Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός»** (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεϊτ.). Αὐτὸν ὑμνεῖτε, αὐτὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**